

“मीठे बच्चे- यादमा रहने मेहनत गर्यौ भने पावन बन्दै जान्छौ, अहिले बाबा ले तिमीलाई पढाइरहनु भएको छ फेरि साथमा लिएर जानुहुन्छ।”

प्रश्न:- तिमीले कुनचाहिँ सन्देश सबैलाई दिनु छ?

उत्तर:- अब घर जानु छ त्यसैले पावन बन। पतित-पावन बाबाले भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने पावन बन्छौ, यो सन्देश सबैलाई देऊ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई आफ्नो परिचय दिनुभएको छ, अब तिम्रो कर्तव्य हो बाबालाई प्रत्यक्ष गर्नु। भनिन्छ पनि सन शोज फादर।

गीत:- मरना तेरी गली में.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीतको अर्थ सुन्यौ- बाबा हामी हजुरको रुद्र मालामा अवश्य आउँछौं। यो गीत भक्तिमार्गको लागि बनेको हो। दुनियाँमा जे पनि सामग्री छन्, जप-तप, पूजा-पाठ- यी सबै भक्तिमार्गका हुन्। भक्ति रावण राज्य, ज्ञान रामराज्य। ज्ञानलाई भनिन्छ नलेज, पढाइ। भक्तिलाई पढाइ भनिदैन। त्यसमा हामी के बन्छौं भन्ने कुनै उद्देश्य हुँदैन, भक्ति पढाइ होइन। राजयोग सिक्नु, यो पढाइ हो। पढाइ एकै ठाउँ विद्यालयमा पढिन्छ। भक्तिमा त द्वार-द्वार धक्का खान्छन्। पढाइ मतलब पढाइ! त्यसैले पढाइ राम्रोसँग पढ्नु पर्छ। बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी विद्यार्थी हौं। धेरै छन् जसले आफूलाई विद्यार्थी सम्झदैनन् किनकि पढ्दै पढ्दैनन्। न बाबालाई बाबा सम्झन्छन्, न शिवबाबालाई गति सद्गति दाता सम्झन्छन्। यस्ता पनि छन् जसको बुद्धिमा केही पनि बस्दैन, राजधानी स्थापना हुन्छ नि। त्यहाँ सबै प्रकारका हुन्छन्। बाबा आउनु भएको हो नै पतितलाई पावन बनाउन। बाबालाई बोलाउँछन्- हे पतित-पावन आउनुहोस् भनेर। बाबा भन्नुहुन्छ- अब पावन बन। बाबालाई याद गर। हरेकलाई बाबाको सन्देश दिनु छ। यस समय भारतवर्ष नै वेश्यालय छ। पहिला यही शिवालय थियो। अहिले दुवै ताज छैनन्। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। अहिले पतित-पावन बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। यादमा नै मेहनत छ। धेरै कम छन् जो यादमा रहन्छन्। भक्त माला पनि थोरैको छ नि। धन्ना भगत, नारद, मीरा आदिको नाम छ। यसमा पनि सबै आएर त पढ्दैनन्। कल्प पहिला जस-जसले पढेका थिए उनीहरू नै आउँछन्। भन्छन् पनि, बाबा हामीले हजुरसँग कल्प पहिला पनि मिलेका थियौं, पढ्न अथवा यादको यात्रा सिक्न। अहिले बाबा आउनु भएको छ तिमी बच्चाहरूलाई लैजान। सम्झाउनु हुन्छ तिम्रो आत्मा पतित छ त्यसैले बोलाउँछौ- आएर पावन बनाउनु होस् भनेर। बाबा भन्नुहुन्छ- अब मलाई याद गर, पवित्र बन। बाबाले पढाउनु हुन्छ, फेरि साथमा लिएर पनि जानुहुन्छ। बच्चाहरूको मनमा धेरै खुशी हुनुपर्छ। बाबाले पढाइरहनु भएको छ। कृष्णलाई बाबा भनिदैन। कृष्णलाई पतित-पावन पनि भनिदैन। यो कसैलाई पनि थाहा छैन- बाबा कसलाई भनिन्छ र फेरि उहाँले ज्ञान कसरी दिनुहुन्छ। यो तिमीले नै जानेका छौ। बाबाले आफ्नो परिचय बच्चाहरूलाई नै दिनुहुन्छ। नयाँ-नयाँ कसैसँग बाबाले भेट्नु हुन्न। बाबा भन्नुहुन्छ- सन् शोज फादर। बच्चाले नै पिताको शो गर्छन्। बाबालाई अरु कसैसँग पनि भेट्नु, कुरा गर्नु छैन। हुन त अहिलेसम्म बाबा नयाँ-नयाँसँग मिलिरहनु हुन्छ। ड्रामामा थियो धेरै आए। सैनिकहरूको लागि पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। उनीहरूको उद्धार गर्नु छ। उनीहरूले पनि धन्दा त गर्नु नै छ। नत्र दुस्मनले आक्रमण गर्नेछन्। केवल बाबालाई याद गर्नु छ। गीतामा छ, जसले युद्धको मैदानमा शरीर छोड्छ, ऊ स्वर्गमा जान्छ। तर यसरी त जान सक्दैनन्। जब स्वर्ग स्थापना गर्नेवाला आउनु हुन्छ तब नै जान्छन्। स्वर्ग के चीज हो, यो पनि कसैले जानेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूले ५ विकार रूपी रावणसँग युद्ध गर्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ- अशरीरी भव। आफूलाई आत्मा निश्चय गरेर मलाई याद गर। अरु कसैले यस्तो भन्न सक्दैन।

सर्वशक्तिमान् एक बाबा बाहेक कसैलाई भन्न सकिँदैन। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरलाई भन्न सकिँदैन। सर्वशक्तिमान् एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ। वर्ल्ड अलमाइटी अथोरिटी, ज्ञानका सागर एक बाबालाई नै भनिन्छ। यी जुन साधु-सन्त आदि छन् ती हुन् शास्त्रहरूको अथोरिटी। भक्तिको पनि अथोरिटी भनिदैन। शास्त्रहरूको अथोरिटी हुन्, उनीहरूको सारा कुरा शास्त्रहरूमा आधारित छ। सम्झन्छन्- भक्तिको फल भगवानले दिनुहुन्छ। भक्ति कहिले सुरु भयो, कहिले पूरा हुन्छ, त्यो थाहा छैन। भक्तले सम्झन्छन्- भक्तिबाट भगवान राजा हुनुहुन्छ। भगवानसँग मिल्ने

इच्छा हुन्छ, तर उहाँ कसको भक्तिबाट राजी हुनुहुन्छ? अवश्य उहाँको नै भक्ति गरियो भने त राजी हुनुहुन्छ नि। तिमीले शंकरको भक्ति गरेर बाबा कसरी राजी हुनुहुन्छ, के हनुमानको भक्ति गरेमा बाबा राजी हुनुहुन्छ? साक्षात्कार हुन सक्छ, बाँकी मिल्ने त केही होइन। बाबा भन्नुहुन्छ- गर्न त मैले साक्षात्कार गराउँछु, तर यस्तो होइन मसँग आएर मिल्छन्। होइन, तिमीहरू मसँग मिल्छौ। भक्तले भक्ति गर्छन् भगवानसँग मिल्नको लागि। भन्छन्- थाहा छैन भगवान कुन रूपमा आएर मिल्नुहुन्छ। त्यसैले त्यसलाई भनिन्छ अन्धश्रद्धा। अहिले तिमी बाबासँग मिलेका छौ। जानेका छौ- उहाँ निराकार बाबाले जब शरीर धारण गर्नुहुन्छ तब नै आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- म तिमी बाबा हूँ। ५ हजार वर्ष पहिला पनि तिमीलाई राज्यभाग्य दिएको थिएँ, फेरि तिमीले ८४ जन्म लिनु पर्यो। यो सृष्टि चक्र घुमिरहन्छ। द्वापरपछि नै अरु धर्म आउँछन्। आ-आफ्नो धर्म आएर स्थापना गर्छन्। यसमा कुनै महिमाको कुरा छैन। महिमा कसैको पनि छैन। ब्रह्माको महिमा तब हुन्छ, जब बाबा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ। नत्र यिनले धन्दा गर्थे, यिनलाई पनि ममा भगवान आउनु हुन्छ भनेर कहाँ थाहा थियो र। बाबाले प्रवेश गरेर सम्झाउनु भयो- कसरी मैले यिनमा प्रवेश गरें। कसरी यिनलाई देखाएँ- मेरो नै तिमी, तिमी नै मेरो, गरेर त हेर। तिमी मेरो मदतगार बन्छौ- आफ्नो तन-मन-धनबाट। त्यसको बदलामा तिमीलाई यो मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म साधारण तनमा प्रवेश गर्छु, जसले आफ्ना जन्महरूलाई जानेका छैनन्। तर म कहिले आउँछु, कसरी आउँछु, यो कसैलाई थाहा छैन। अहिले तिमीले देखेका छौ- साधारण तनमा बाबा आउनु भएको छ। यिनीद्वारा हामीलाई ज्ञान र योग सिकाइरहनु भएको छ। ज्ञान त धेरै सहज छ। नर्कको द्वार बन्द भएर स्वर्गको द्वार कसरी खुल्छ- यो पनि तिमीले जानेका छौ। द्वापरमा रावण राज्य सुरु हुन्छ अर्थात् नर्कको द्वार खुल्छ। नयाँ र पुरानो दुनियाँलाई आधा-आधामा राखिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमी बच्चाहरूलाई पतितबाट पावन हुने युक्ति बताउँछु। बाबालाई याद गर्यौ भने जन्म-जन्मान्तरको पाप नाश हुन्छ। यस जन्मको पाप पनि बताउनु छ। याद त रहन्छ नि- के पाप गरेको थिएँ? के-के दान पुण्य गरें? यिनलाई आफू सानो हुँदाको थाहा छ नि। कृष्णको नै नाम हो सांवरा र गोरा, श्याम सुन्दर। त्यसको अर्थ कहिल्यै कसैको बुद्धिमा आउँदैन। नाम श्याम-सुन्दर भएर चित्रमा कालो बनाइ दिएका छन्। रघुनाथको मन्दिरमा देख्छौ- त्यहाँ पनि कालो, हनुमानको मन्दिर हेर, सबैलाई कालो बनाइदिएका छन्। यो हो नै पतित दुनियाँ। अहिले तिमी बच्चाहरूमा चिन्ता छ- हामी सांवराबाट सुन्दर बनौं। त्यसको लागि तिमी बाबाको यादमा रहन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो अन्तिम जन्म हो। मलाई याद गर्यौ भने पाप भस्म हुन्छ। जानेका छौ, बाबा आउनु भएको छ लिएर जान। त्यसैले अवश्य शरीर यहाँ छोड्छौं। शरीर सहित कहाँ लिएर जानुहुन्छ र। पतित आत्माहरू पनि जान सक्दैनन्। अवश्य बाबाले पावन बन्ने युक्ति बताउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ। भक्तिमार्गमा हुन्छ अन्धश्रद्धा। शिवकाशी भन्छन्, फेरि भन्छन् शिवले गंगा ल्याउनु भयो, भागीरथबाट गंगा निस्क्यो। अब पानी शिरबाट कसरी निस्कन्छ! भागीरथ माथि कतै पहाडमा बसेको छ र, जसको जटाहरूबाट गंगा आउँछन्! पानी जुन बर्सिन्छ, सागरबाट आएको हुन्छ, जसबाट सारा दुनियाँमा पानी जान्छ। नदीहरू त सबैतिर छन्। पहाडमा हिउँ जम्छ, त्यसबाट पनि पानी आउँदै जान्छ। पहाडका गुफाहरूमा जुन पानी हुन्छ, त्यो फेरि कुवाहरूमा आउँदै जान्छ। त्यो पनि वर्षातको आधारमा हुन्छ। वर्षात भएन भने कुवाहरू पनि सुक्छन्।

भन्छन् पनि- बाबा हामीलाई पावन बनाएर स्वर्गमा लैजानुहोस्। आशा नै स्वर्ग, कृष्णपुरीको हुन्छ। विष्णुपुरीको बारेमा कसैलाई थाहा छैन। कृष्णका शिष्यले भन्छन्- जहाँ हेर कृष्ण नै कृष्ण। अरे! यदि परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भने किन भन्दैनौ जहाँ हेरे पनि परमात्मा नै परमात्मा। परमात्माका शिष्यले फेरि यस्तो भन्छन् यो सबै उहाँको नै रूप हो। उहाँले नै यो सारा लीला गरिरहनु भएको छ। भगवानले रूप लिनु भएको छ, लीला गर्नको लागि। त्यसैले अवश्य अहिले लीला गर्नुहुन्छ। परमात्माको दुनियाँ स्वर्गमा हेर, त्यहाँ फोहोरको कुनै कुरा हुँदैन। यहाँ त फोहोर नै फोहोर छ, फेरि यहाँ भन्छन् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। परमात्माले नै सुख दिनुहुन्छ। बच्चा जन्मियो सुख भयो, मरेमा दुःखी हुन्छन्। अरे, भगवानले तिमीलाई चीज दिनु भयो फेरि लिनु भयो त यसमा रुने के आवश्यकता छ! सत्ययुगमा यो रुने आदिको दुःख हुँदैन। मोहजित राजाको दृष्टान्त देखाइएको छ। यी सब हुन् झूटा दृष्टान्त। त्यसमा कुनै सार छैन। सत्ययुगमा ऋषि-मुनि हुँदैनन्। र यहाँ पनि यस्तो कुरा हुन सक्दैन। यस्ता कुनै मोहजित राजा हुन सक्दैनन्। भगवानुवाच- यादव, कौरव, पाण्डव के गर्दैछन्? तिमी बाबासँग योग छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमी बच्चाहरूद्वारा स्वर्ग बनाउँछु। अब जो पवित्र बन्छ, ऊ पवित्र दुनियाँको मालिक बन्छ। सबैलाई भन- भगवान भन्नुहुन्छ म एकलाई याद गर। मसँग प्रीत लगाऊ अरु कसैलाई याद नगर। यो हो अव्यभिचारी याद। यहाँ कुनै जल आदि चढाउनु छैन। भक्ति मार्गमा यी धन्दा आदि गर्दा याद गर्थ्यौ नि। गुरुहरूले

पनि भन्छन्, मलाई याद गर, आफ्नो पतिलाई याद नगर। तिमी बच्चाहरूलाई कति कुरा सम्झाउँछु। मुख्य कुरा हो, सबैलाई सन्देश देऊ। बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। बाबा अर्थात् भगवान। भगवान त निराकार हुनुहुन्छ। कृष्णलाई सबैले भगवान भन्दैनन्। कृष्ण त बच्चा हुन्। शिवबाबा यिनमा नभएको भए तिमी हन्थ्यौ? शिवबाबाले यिनीद्वारा तिमीलाई गोद लिनु भयो। आफ्नो बनाउनु भयो। यिनी माता पनि हुन्, पिता पनि हुन्। माता त साकारमा हुनुपर्छ नि। उहाँ त हुनुहुन्छ नै पिता। त्यसैले यस्ता-यस्ता कुरा राम्रोसँग धारण गर।

तिमी बच्चाहरू कहिल्यै पनि कुनै कुरामा अलमलिनु हुँदैन। पढाइलाई कहिल्यै पनि नछोड। कति बच्चाहरू सङ्गदोषमा आएर रुष्ट भएर आफ्नो पाठशाला खोल्दिन्छन्। यदि आपसमा नमिलेर आफ्नो पाठशाला खोले भने त मूर्खता हो। रिसाउँछन् भने पाठशाला खोल्न लायक नै हुँदैनन्। त्यो देह-अभिमान तिमीो चल्दैन किनकि बुद्धिमा दुस्मनी छ भने त्यो याद आउँछ। केही पनि कसैलाई सम्झाउन सक्दैनन्। यस्ता पनि हुन्छन्, जसलाई ज्ञान दिन्छन् ऊ अगाडि जान्छ, आफू स्वयं गिन्छन्। स्वयं पनि सम्झन्छन्- म भन्दा उसको अवस्था राम्रो छ। पढ्ने राजा बन्छन्, पढाउनेवाला दास-दासी बन्न पुग्छन्, यस्ता-यस्ता पनि छन्। पुरुषार्थ गरेर बाबाको गलाको हार बन्नु छ। बाबा म जीवन छँदै हजुरको बनेको छु। बाबाको यादबाट नै बेडा पार हुनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) कहिल्यै कुनै कुरामा अलमलिनु छैन। आपसमा मतभेदमा आएर पढाइ छोड्नु हुँदैन। दुस्मनी गर्नु पनि देह-अभिमान हो। सङ्गदोषबाट आफ्नो धेरै-धेरै सम्हाल गर्नु छ। पावन बन्नु छ, आफ्नो चालचलनबाट बाबाको शो गर्नु छ।

२) प्रीत बुद्धि बनेर एक बाबाको अव्यभिचारी यादमा रहनु छ। तन-मन-धनबाट बाबाको कार्यमा सहयोगी बन्नु छ।

वरदान:- स्वयंलाई स्वयंले नै परिवर्तन गरेर विश्वको आधारमूर्त बन्ने श्रेष्ठ पदको अधिकारी भव श्रेष्ठ पद पाउनको लागि बापदादाको यही शिक्षा छ- प्यारा बच्चाहरू! स्वयंलाई परिवर्तन गर। स्वयंलाई परिवर्तन गर्नुको साटो परिस्थितिलाई वा अन्य आत्माहरूलाई परिवर्तन गर्ने सोच्दछौ वा संकल्प आउँछ- यो सुविधा मिलोस्, सहयोग वा सहारा मिलोस् अनि परिवर्तन हुन्छौ- यसरी कुनै पनि आधारमा परिवर्तन हुनेको प्रारब्ध पनि आधारमा नै रहन्छ किनकि जतिको आधार लिन्छौ त्यति बचतको हिसाब शेयरमा बाँडिन्छ। त्यसैले सदा लक्ष्य राख- स्वयं परिवर्तन हुनु छ। म स्वयं विश्वको आधारमूर्त हुँ।

स्लोगन:- संगठनमा उमंग-उत्साह र श्रेष्ठ संकल्पबाट सफलता अवश्य प्राप्त हुन्छ।